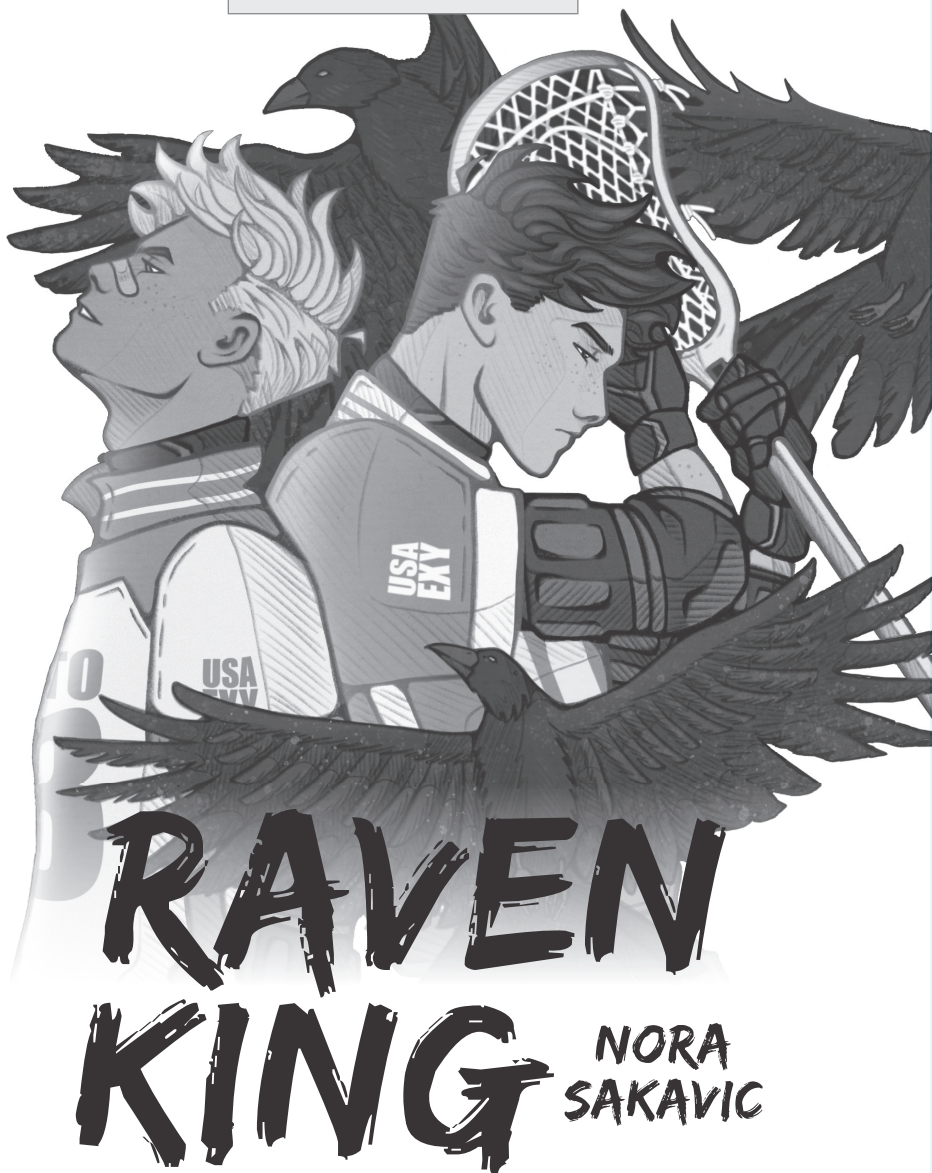

ALL FOR THE GAME 2

Vertaald door Barbara Lampe

Buiten zag het eruit alsof het twee maanden te vroeg Halloween was. Een week geleden was Palmetto State University helemaal versierd met oranje en witte linten om het begin van het studiejaar te vieren, maar iemand had in het weekend alle witte linten vervangen door zwarte. Hierdoor leek de campus in rouw gedompeld. Neil Josten vond het maar een goedkope manier van eer betuigen, ook al kwam dat misschien door zijn eigen cynisme.

Hij vergaf het zichzelf dat hij zo afgestompt was. Hij was pas achttien, hoewel in zijn vervalste papieren stond dat hij negentien was, maar had al zoveel mensen zien doodgaan dat hij de tel kwijt was. De dood was onaangenaam. Toch gaf het hem een vertrouwd en draaglijk gevoel in zijn borstkas. De onverwachte overdosis van Seth Gordon afgelopen zaterdag had hem meer moeten doen. Ze waren immers drie maanden huisgenoten en teamgenoten geweest. En toch voelde Neil niets. Zichzelf in leven houden was meestal al moeilijk genoeg; hij had geen tijd voor de pech van anderen.

Plotseling klonk er harde rockmuziek waardoor de stilte in de auto tijdelijk werd verjaagd, maar even plotseling werd het weer stil. Neil

verplaatste zijn blik van de linten naar de bestuurder. Nicholas ‘Nicky’ Hemmick trok zijn hand terug van het dashboard en vloekte zacht. Naast Neil op de achterbank gaf Nicky’s neef Aaron Minyard een duwtje tegen de bestuurdersstoel. Neil wist niet of dat een waarschuwing was dat Nicky moest doen alsof alles oké was, of dat het een stille steunbetuiging was. De verstandhouding tussen de neven was zo ingewikkeld dat hij langer dan één leven nodig had om die te doorgronden.

Nicky reikte opnieuw naar de radio. Kevin Day zat op de bijrijdersstoel en zag Nicky’s beweging als eerste. Hij duwde Nicky’s hand weg en zei: ‘Het is goed zo. Laat het los.’

‘Ik wil dit niet,’ zei Nicky zacht en ellendig.

Niemand reageerde, maar Neil vermoedde dat iedereen het met hem eens was. Niemand wilde vandaag gaan trainen, maar ze konden niet langer vrij nemen nu het wedstrijdseizoen was begonnen. Gelukkig liet coach David Wymack ze op een woensdagmiddag naar het stadion komen; de middag waarop Aarons tweelingbroer Andrew Minyard altijd therapie had.

Gewoonlijk waren Andrews wilde buien wel te hanteren, maar hij werd er bepaald niet vriendelijker op als hij opgewonden was. Een opgewonden Andrew die moest dealen met de dood van zijn minst favoriete teamgenoot, vormde een gevaarlijke cocktail. Eigenlijk zou het team op zondagochtend bij elkaar komen om samen stil te staan bij het verlies, maar toen waren Andrew en Matt een hevige vechtpartij begonnen.

Daarop had Wymack het team onder dwang uit elkaar gehaald. De ouderejaars verbleven bij verpleegkundige Abby Winfield, en de neven en Kevin moesten in het studentenhuus Fox Tower blijven. Als het aan Neil lag, was hij ook in het studentenhuus gebleven, maar Wymack wilde niet dat hij alleen was in de kamer die hij met Matt en Seth had gedeeld,

dus sliep Neil een paar nachten bij coach Wymack op de bank. Hij vond de bezorgdheid van coach Wymack overdreven, maar wist wel beter dan ertegen in te gaan.

Seth was zaterdagnacht overleden en maandagmiddag gecremeerd. Neil had gehoord dat Seths moeder overal toestemming voor had gegeven, maar niet eens naar het crematorium was gekomen om de as van Seth in ontvangst te nemen. Allison Reynolds, Seths knipperlichtvriendin en verdedigend spelverdeler van de Foxes, had daarom de urn gehouden. Neil wist niet of ze die wilde gaan begraven of hem de rest van het jaar in haar kamer zou laten staan. Hij zou er niet naar vragen zolang hij niet wist welke rol hijzelf had gespeeld bij de dood van Seth. Tot hij daarachter was, zou hij Allison vermijden.

Allison zou vandaag niet naar de training komen, maar de rest wel. Neil had de ouderejaars sinds zondagochtend niet meer gezien en wist dat het weerzien moeilijk zou worden, maar over twee dagen hadden ze de tweede wedstrijd van het seizoen, dus ze moesten op een of andere manier weer door. De Foxes hadden er nooit echt goed voor gestaan, maar de voorspellingen voor het komende jaar waren echt deprimerend. Niet alleen waren ze het kleinste team in de hoogste divisie van het universiteits-exy, maar nu ze een man minder hadden waren ze nog maar net gekwalificeerd om mee te doen in de competitie. Hun enige vijfdejaars speler was er niet meer en de overgebleven verdediging bestond uit een geblesseerde nationaal kampioen en een amateur.

In zijn ooghoek zag Neil iets oranje. Het exystadion van Palmetto State, een knaloranje met wit gebouw met plaats voor zestigduizend toeschouwers, was niet te missen. Op elke buitenmuur was een grote vossenpoot geschilderd. De zwarte linten hingen ook hier: elke lantaarnpaal op de parkeerplaats en alle toegangspoorten waren ermee behangen. De

spelersingang vormde een stil altaar: foto's van Seth met vrienden en handgeschreven kaarten van docenten hingen aan het hek.

Nicky parkeerde langs de stoep, maar zette de motor niet af. Neil stapte uit. Met een snelle blik over het dak van de auto telde hij het aantal wagens van de campusbeveiliging. Met Kevin in het team hadden ze al 24 uursbewaking, maar het aantal manschappen was verdubbeld sinds Kevins voormalige team afgelopen zomer was overgeplaatst naar de regio zuidoost. Neil begon er al aan te wennen dat de campusbeveiligers overal waren, maar hij vond het nog steeds vervelend om ze te zien.

Zodra Aaron en Kevin waren uitgestapt, reed Nicky weg. Over een halfuur moest hij Andrew ophalen bij het Reddin Medical Center, dus het had voor hem nog geen zin om zich te verkleeden voor de training. Neil keek de auto na tot hij de parkeerplaats afreed en de weg op draaide, en keerde zich daarna om naar zijn teamgenoten.

Het was geen geheim dat iedereen in Andrews viermansgroepje een hekel aan Seth had gehad, maar Aaron en Nicky hadden nog wel genoeg gevoel in hun lijf om van slag te zijn door het plotselinge overlijden. Kevins eerste reactie op het nieuws was harteloos geweest, maar hij was op dat moment ook totaal van de wereld. Neil wist niet of hij daar spijt van had nu hij weer nuchter was.

Hij vroeg zich af wie van hen als eerste zijn onverschilligheid zou tonen, maar zijn geduld was beperkt. Toen er dertig seconden waren verstreken en nog niemand in beweging was gekomen, gaf hij het op en liep hij naar de spelersingang. De toegangscode zou om de zoveel maanden veranderen, maar nu de Ravens bij hen in de competitie zaten, veranderde Wymack de code elke week. Deze week waren het de laatste vier cijfers van Abby's telefoonnummer. Neil begon te vermoeden dat zijn teamgenoten gelijk hadden over de geheime relatie tussen Wymack en Abby.

Ze liepen achter elkaar aan naar binnen. De deur naar de lounge zat niet op slot en het licht was aan, maar er was niemand. Neil ging op onderzoek uit, terwijl Aaron en Kevin de ruimte aanpasten aan de nieuwe situatie. Vanuit de lounge liep een gang naar de foyer, de officiële ruimte waar de Foxes voor en na de wedstrijden de pers te woord stonden. De deur in de achterwand van de foyer die naar het stadion leidde, zat nog steeds op slot. Hij liep terug naar de hal waar de kleedkamers en kantoorruimtes waren. De deur van Wymacks kantoor was dicht, maar toen Neil even bleef staan luisteren, hoorde hij Wymacks gedempte stem door de deur heen. Nu hij wist dat er niemand aanwezig was die hier niet thuishoorde, liep Neil terug naar de anderen.

In de lounge waren Aaron en Kevin met stoelen aan het schuiven. Neil keek toe en zag dat ze de stoelen en banken in een v-vorm zetten. ‘Wat doen jullie?’ vroeg hij.

‘We zoeken een nieuwe manier waarop het past,’ zei Aaron. ‘Of wil je soms het hele seizoen naar een lege stoel staren?’

‘Het is hetzelfde aantal zitplekken,’ zei Neil.

‘Met vier man pasten we al nauwelijks op één bank. Met vijf gaat dat al helemaal niet lukken.’

‘Vijf?’

Kevin keek hem aan met een blik die zei: ben je dom of zo? Neil kende die blik inmiddels maar al te goed, maar zelfs na vier maanden trainen met Kevin vond hij het vervelend.

‘Je weet toch waar je nu thuishoort?’ vroeg Kevin.

Tot zaterdagavond had Neil niet geweten dat hij ergens thuishoorde. Andrew had hem beloofd dat dat kon veranderen, maar er hing een prijskaartje aan die belofte. Andrew zou Neil beschermen tegen zijn verleden als Neil hem hielp om Kevin op Palmetto State te houden. Het klonk

gemakkelijker dan het was. Nicky had hem gewaarschuwd. Om dit te doen zou Neil zich bij Andrews verstoorde groep moeten aansluiten en kon hij niet langer veilig een buitenstaander zijn.

Toen hij nog eens naar de nieuwe indeling van de lounge keek, begreep hij het. Afgelopen zomer had het groepje van vier dicht tegen elkaar aangedrukt op één bank gezeten. Nu ze met z'n vijven waren, zouden ze zich verspreiden: drie op de bank en twee op een stoel aan weerskanten van de bank. De overige ouderejaars kregen de bank en stoel ertegenover.

Neil liep naar de stoel op het uiteinde, omdat hij altijd aan de rand zat, maar Aaron pikte de stoel voor zijn neus in. Neil aarzelde net een tel te lang. 'Jij gaat op de bank met Kevin en Andrew. Ga zitten.'

'Ik wil niet in het midden,' zei Neil. 'En ik wil niet naast je broer zitten.'

'Nicky heeft het ook een jaar gedaan, dus jij kunt het ook,' reageerde Aaron.

'Ja, maar jullie zijn familie,' zei Neil, ook al gedroegen ze zich er niet naar. Wymack nam alleen maar sporters aan die uit gebroken gezinnen kwamen. In Foxhole Court was 'familie' een fantasie die was verzonnen voor boeken en Hollywoodfilms; zodra de woorden zijn mond uit waren, wist Neil al dat ze nergens op sloegen. Gehoorzaam ging hij zitten op de plek die Aaron hem aanwees.

Kevin ging aan de andere kant van de bank zitten, met ruimte tussen hen in voor Andrew.

Neil keek om zich heen en vroeg zich af wat de anderen van deze nieuwe opstelling zouden vinden. Zijn blik bleef hangen op het grote wedstrijdschema dat boven de tv hing. Met een knoop in zijn maag ging hij de lijst af. Vrijdag 13 oktober was de dag waarop de Foxes, die onderaan stonden in de competitie, het moesten opnemen tegen de regerende leiders van Edgar Allan University: de Ravens. Het zou een ramp worden.

Verderop in de gang ging de deur van Wymacks kantoortje open en een halve tel later begon een telefoon te rinkelen. Wymack nam op zonder zijn deur weer dicht te doen. Neil kon horen dat iemand tegen Wymack zeurde over het kleine aantal spelers in zijn team. Wymack raakte hoorbaar geïrriteerd, waardoor zijn geruststellende woorden minder overtuigend klonken, maar Neil geloofde hem. Het kon Wymack niet schelen of hij negen Foxes had of vijftientig, hij zou hoe dan ook tot het bittere einde achter ze staan.

Wymack was nog steeds aan de telefoon toen de deur van de lounge openging. Aanvoerder Danielle Wilds kwam als eerste binnen, op de voet gevolgd door haar vriend Matt Boyd en haar beste vriendin Renee Walker. Ze waren net een paar passen de ruimte in gelopen toen ze abrupt bleven staan.

Danielle wees naar Neil, terwijl ze Kevin aankeek. 'Wat heeft dit te betekenen?'

Aaron antwoordde: 'Je wist al wat het betekende toen we hem zaterdagavond meenamen.'

Wymack gooide zijn telefoon met een smak neer.

Neil vroeg zich af of de discussie was afgelopen, of dat hij de aankomst van de Foxes als excuus had gebruikt om op te hangen. Even later kwam hij met grote passen de lounge binnenlopen. Zijn blik volgde Danielles wijzende vinger naar Neil. Daarna gingen zijn ogen van Neil naar Kevin en Aaron, en toen de hele kamer rond naar de nieuwe inrichting en weer terug naar Neil.

'Voor zover ik weet had Andrew een hekel aan jou,' zei Wymack.

'Heeft-ie nog steeds,' zei Neil, maar hij legde het verder niet uit.

'Interessant.' Wymack keek Neil iets langer aan en richtte zich daarna tot de ouderejaars. 'Willen jullie gaan zitten? We hebben iets te bespreken.'